

Мила собі коза з козенятами. Ходила коза в ліс їсти траву шовкову, пити воду студену. Щойно мати піде — козенята замкнуться в хатинці й самі нікуди не виходять.

Повернеться коза, постукає в двері та й заспіває:

— Козенята-малята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Біжить молоко по вим'ячку,
З вим'ячка по копитечку,
З копитечка у сиру землю!

Козенята відімкнуть двері та й впусять матір. Вона їх нагодує, напоїть і знову піде в ліс, а козенята зачинять двері міцно-міцно.

Вовк підслухав, як співає коза, і придумав хитрість.
Одного разу коза пішла, вовк побіг до хатинки та й закричав гру-
бим голосом:

— Ви, малята!
Ви, козенята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Повні копитця водиці!

А козенята йому відповідають:
— Чуємо, чуємо — та не матінки це голосочок! Наша матінка
співає тоненьким голоском і не так примовляє.

Вовкові вдіяти нічого. Пішов він у кузню і звелів собі горло перекувати, щоб співати тоненьким голоском. Коваль йому горло й перекував. Вовк знову побіг до хатинки і сховався за кущем. Ось приходить коза і стукається:

— Козенята-малята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Біжить молоко по вим'ячку,
З вим'ячка по копитечку,
З копитечка
У сиру землю!

Козенята впустили матір і розповіли, як приходив вовк та хотів їх з'їсти.

Коза нагодувала, напоїла козенят і дуже суворо наказала:

— Як хто прийде до хатинки, почне проситися грубим голосом та не перекаже всього, що я вам примовляю, двері не відчиняйте, нікого не впускайте.

Тільки-но коза пішла, вовк знову — шасть до хатинки, постукав і почав примовляти тоненьким голоском:

— Козенята-малята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Біжить молоко по вим'ячку,
З вим'ячка по копитечку,
З копитечка
У сиру землю!

Козенята відчинили двері, вовк кинувся в хату і всіх козенят з'їв.

